

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร" งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยงานวิจัยฉบับนี้เป็นทำการศึกษา 2 ประเด็นตามวัตถุประสงค์การวิจัย คือ 1.เพื่อทดสอบตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ทั้งด้านคุณลักษณะและระดับความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ โดยการใช้แบบสอบถาม ซึ่งได้นำตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ทั้ง 44 ตัวชี้วัด หรือ SLEV MODEL อันได้แก่ 1.ด้านเพศ (S: Sex) ประกอบด้วย 10 ตัวชี้วัดย่อย 2.ด้านภาษา (L: Language) ประกอบด้วย 10 ตัวชี้วัดย่อย 3.ด้านอารมณ์ (E: Emotion) ประกอบด้วย 10 ตัวชี้วัดย่อย 4.ด้านพฤติกรรมความรุนแรง (V: Violence) ประกอบด้วย 10 ตัวชี้วัดย่อย จากงานวิจัยของนิรมล บางพระ (2558) เพื่อนำตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์มาทดสอบกับรายการประเภทละครโทรทัศน์กับกลุ่มประชากรเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร และ 2.เพื่อศึกษาความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชาย โดยการใช้แบบสอบถามในเรื่องพฤติกรรมการรับชมรายการละครโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีของเพศชาย เพื่อศึกษาถึงผลกระทบและความคิดเห็นที่มีต่อการรับชมรายการละครโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรี

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ ชายไทย วัยรุ่นจนถึงผู้ใหญ่ อายุระหว่าง 12-60 ปี ที่อาศัยในเขตกรุงเทพมหานคร การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้หลักการของการแบ่งตามพัฒนาการทางสังคมในแต่ละช่วงวัยของ Erikson's Theory ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มช่วงวัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ชั้นที่ 5 ถึงชั้นที่ 7 โดยมีอายุระหว่าง 12- 60 ปี ซึ่ง Erikson's Theory มาใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเนื่องจากข้อเสนอแนะจากโครงการศึกษาและแผ้วถางวัยสื่อเพื่อสุขภาวะของสังคม (Media Monitor) รายงานผลการศึกษารอบที่ 14 เรื่องเรตติ้งรายการโทรทัศน์จุดเด่นและข้อจำกัด (2550) ได้สรุปเรื่องจุดเด่นของระบบเรตติ้งในประเทศไทยในการสร้างและการพิจารณาการจัดตั้งเรตติ้งให้กับผู้ชมในสังคมไทยต้องอ้างอิงความรู้หลากหลายสาขาที่เกี่ยวข้อง เช่น พัฒนาการด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ของกลุ่มผู้ชม ผู้วิจัยจึงคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามแนวทางของการแบ่งพัฒนาการทางสังคมในแต่ละช่วงวัยของ Erikson's Theory ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มช่วงวัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ ชั้นที่ 5 ถึงชั้นที่ 7 โดยมีอายุระหว่าง 12- 60 ปี ซึ่ง Erikson's Theory ได้เสนอว่า กลุ่มคนที่มีช่วงอายุดังกล่าวมีความสามารถในการแสดงความคิดเห็น สามารถรับรู้ความรู้สึกของตนเองในการเข้าใจถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจึงมีความสามารถในการพิจารณาในการ

เลือกรายการในการรับชมได้ด้วยตนเองการ เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน แบ่งกลุ่มประชากร ใช้การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยจังหวัดกรุงเทพมหานครสุ่มตัวอย่างจากทั้งหมด 50 เขตการปกครอง (กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, 2559) คัดเลือกเขตที่มีกลุ่มเขตที่มีจำนวนประชากรเพศชายมากที่สุด 10 เขตการปกครอง ได้แก่ เขตสายไหม เขตบางเขน เขตบางแค เขตคลองสามวา เขตบางขุนเทียน เขตลาดกระบัง เขตหนองจอก เขตประเวศ เขตจตุจักร และเขตจอมทอง กลุ่มตัวอย่างเขตละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 400 คน เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความสัมพันธ์ของสองตัวแปร การวิเคราะห์องค์ประกอบ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient)

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. สรุป

การวิจัยเรื่อง “ความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อทดสอบตัวชี้วัดต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ และตอบปัญหานำวิจัยในประเด็นที่ว่า ความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชายอย่างไร และตัวชี้วัดเชิงคุณภาพและปริมาณสำหรับความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ควรเป็นอย่างไร ซึ่งจากการดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยสามารถหาผลของการศึกษาความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชายและทดสอบคุณลักษณะและระดับของตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยและสามารถตอบปัญหานำวิจัยได้อย่างชัดเจนดังนี้

1.1 สรุปผลข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ชายไทย อายุส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 12-20 ปี รองลงมาคือ อายุ 21-40 ปี และช่วงอายุ 41-60 ปี สถานภาพของชายส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด รองลงมาคือ มีสถานภาพสมรสและมีสถานภาพหย่าร้าง ชายส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และระดับสูงกว่าปริญญาตรี อาชีพของสตรีส่วนใหญ่คือ นักเรียน/นิสิต/นักศึกษา รองลงมา คือ พนักงานเอกชน และค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของสตรีส่วนใหญ่มีรายได้ 5,000-10,000 บาทต่อเดือน รองลงมา คือ รายได้ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน และรายได้ 20,001-25,000 บาทต่อเดือน

1.2 สรุปผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของเพศชายเรื่องความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ เพศชายส่วนใหญ่รับชมรายการโทรทัศน์ 1-2 วันต่อสัปดาห์ รองลงมา คือ ชมรายการโทรทัศน์ทุกวัน และรับชมรายการโทรทัศน์ 3-4 วันต่อสัปดาห์ ลักษณะความรุนแรงต่อสตรีที่พบในรายการละครโทรทัศน์ โดยพบส่วนใหญ่ คือ ความรุนแรงด้านเพศ รองลงมาคือ ความรุนแรงด้านพฤติกรรม และความรุนแรงด้านอารมณ์ ตามลำดับ ซึ่งลักษณะของความรุนแรงด้านอื่นๆ คือ การแสดงออกในทางลามก อนาจารโดยเฉพาะรายการตลก ลักษณะความรุนแรงต่อสตรีที่ไม่ควรปรากฏในรายการละครโทรทัศน์โดยพบส่วนใหญ่ คือ ความรุนแรงด้านเพศ รองลงมาคือ ความรุนแรงด้านพฤติกรรม และความรุนแรงด้านภาษา ตามลำดับ ซึ่งลักษณะของความรุนแรงด้านอื่นๆ คือ การแสดงอาการลามก หื่นด้วยกิริยาท่าทาง ความโง่ของนางเอกในละครทุกเรื่อง ควรมีการเตือนว่าเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีและเป็นกรณีศึกษาที่ไม่ควรเอาแบบอย่าง รวมไปถึงประเด็นที่ผู้หญิงทำร้ายกันเองในเรื่องชู้สาว

1.3 สรุปผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของเพศชายเรื่องการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบรายการละครโทรทัศน์ เพศชายส่วนใหญ่ไม่เคยกระทำความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริง เคยกระทำความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริง ตามลำดับ ซึ่งการกระทำความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริง มีทั้งที่เป็นพฤติกรรมความรุนแรง เช่น ทบตี ตีหน้ามาก ตบศีรษะ ทำลายข้าวของและทำร้ายคนใกล้ชิด ความรุนแรงด้านเพศ เช่น การข่มขืน ความรุนแรงด้านภาษา เช่น โวยวาย ต่ำว่าผู้หญิง ใช้คำพูดไม่สุภาพและหยาบคาย ความรุนแรงด้านอารมณ์ เช่น มีลักษณะของการเป็นคนอารมณ์ร้อน และไม่ควบคุมอารมณ์ใช้ผู้หญิงเป็นที่ระบายออก ทำร้ายจิตใจ แกล้งเพื่อน เพศชายส่วนใหญ่ระบุว่า ภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ ไม่มีส่วนให้กระทำความรุนแรงต่อสตรี และรองลงมาคือ ภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ มีส่วนให้กระทำความรุนแรงต่อสตรี ตามลำดับ สำหรับสาเหตุที่ระบุว่า ภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ ไม่มีส่วนให้กระทำความรุนแรงต่อสตรีนั้นให้ทัศนะว่า การนำเสนอของรายการโทรทัศน์เป็นเพียงเรื่องหรือละครที่แต่งขึ้นเป็นการแสดงให้ผู้ชมได้บรรเทา หรือบางครั้งอาจเป็นเรื่องจริงก็ควรใช้วิจารณญาณในการรับชมอย่างมีสติ และสำหรับสาเหตุที่ระบุว่า ภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์มีส่วนให้กระทำความรุนแรงต่อสตรีนั้นให้ทัศนะว่า มีส่วนชักจูงทำให้เด็กทำตามพฤติกรรมที่พบในรายการละครโทรทัศน์ เนื้อหาที่แสดงอาจซึมซับไปเรื่อยๆโดยที่ไม่รู้ตัว ชายส่วนใหญ่ไม่เคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงเหมือนในรายการโทรทัศน์ รองลงมาคือ เคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงเหมือนในรายการโทรทัศน์ ซึ่งการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงเหมือนในรายการละครโทรทัศน์ เช่น ต่ำว่า ต่ำทอ ทำให้เสียใจ คำพูดที่ใช้ค่อนข้างรุนแรงแม้จะ

ทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบ ใช้คำพูดหยาบคายกับสตรีคล้ายๆในละครเหมือนเนื้อหาที่รับชม แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเหมือนในละคร เช่น ชกต่อยใช้ความรุนแรงกับผู้หญิง

1.4 สรุปผลการวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชาย เพศชายส่วนใหญ่ที่รับชมรายการโทรทัศน์ 1-2 วัน/สัปดาห์ มีความคิดเห็นว่าภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ไม่มีส่วนให้กระทำความรุนแรงต่อสตรี ในขณะที่เพศชายที่รับชมรายการโทรทัศน์ทุกวัน ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์มีส่วนให้กระทำความรุนแรงต่อสตรี ความถี่ในการรับชมรายการละครโทรทัศน์เพศชายส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ไม่ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมเหมือนในละครโทรทัศน์ เพศชายที่ไม่เคยและเคยกระทำความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริง ส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นว่าภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ไม่มีส่วนที่ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริง เพศชายที่ไม่เคยกระทำความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริงส่วนใหญ่ไม่เคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบเหมือนในละครโทรทัศน์ ในขณะที่เพศชายเคยกระทำความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริงส่วนใหญ่เคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบเหมือนในละครโทรทัศน์

1.5 สรุปผลการวิเคราะห์ความคิดเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการเรื่องคุณลักษณะและระดับของความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ เพศชายส่วนใหญ่เห็นว่าวันที่เหมาะสมในการนำเสนอภาพความรุนแรงต่อสตรี คือ วันธรรมดา วันจันทร์ถึงวันศุกร์ รองลงมาคือ วันหยุดราชการ วันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลาที่เหมาะสมในการนำเสนอความรุนแรงต่อสตรีคือ เวลา 22.01-24.00 น. รองลงมาคือ เวลา 00.01-06.00 น. และเวลา 10.01-16.00น. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดระดับผู้ชมหรือเรตติ้งรายการในทุกระดับของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) อันได้แก่ ระดับ ป3+ ระดับ ด6+ ระดับ ท ระดับ น13+ ระดับ น18+ และระดับ ฉ นั้นสตรีส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการจัดระดับรายการมีความสอดคล้องกับเนื้อหารายการที่นำเสนอ แต่ในส่วนของความคิดเห็นว่าการจัดระดับรายการไม่ความสอดคล้องกับเนื้อหารายการที่นำเสนอ โดยให้เหตุผลว่า การจัดเรตติ้งเป็นเพียงแค่การประกาศเพราะผู้ชมจะอายุใดก็สามารถรับชมได้ เนื้อหาบางรายการไม่เหมาะสมกับเด็ก บางรายการต้องให้ผู้ใหญ่แนะนำ บางรายการไม่เหมาะสมกับวัยเล็กและวัยเรียนโดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับเพศ อายุ 18 ปีขึ้นไปดูได้และต่ำกว่า 18 ปี ควรได้รับคำแนะนำ บางรายการมีคำหยาบคาย ส่วนใหญ่ก็ดูกันทุกเพศทุกวัย เนื้อหาบางอย่างรุนแรงมากกว่าเรตติ้งที่จัดไว้ในการระบุเพื่อการรับชมของเด็กและเยาวชน คนที่ดูอายุอาจเด็กเกินไปที่จะดูอาจจะดูได้ควรได้รับคำแนะนำ

1.6 สรุปผลคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดเรตติ้งหรือการจัดระดับรายการละครโทรทัศน์ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ในปัจจุบัน พบว่า การจัดเรตติ้งหรือการจัดระดับรายการละครโทรทัศน์ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ในปัจจุบัน มีความคิดเห็นว่าสมควรแล้วเป็นการกระทำที่ดีที่มีการจัดระดับผู้ชมแบ่งตามช่วงของอายุและเหมาะสมกับเวลาเป็นไปตามแนวปฏิบัติสากล เป็นตัวช่วยที่ดีในระดับหนึ่งในการช่วยกลั่นกรองรายการตามประเภทของสื่อให้เหมาะสมกับวัย และในทางตรงข้ามมีผู้ให้ทัศนะว่า การจัดเรตติ้งหรือการจัดระดับรายการละครโทรทัศน์ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ในปัจจุบันบางรายการยังมีการจัดเรตติ้งที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากการจัดเรตติ้งในรายการละครโทรทัศน์ไม่ตรงตามความเป็นจริงของเนื้อหาในรายการ ควรควบคุมกำกับดูแลให้ความจริงจังกับการจัดเรตติ้งรายการให้มากกว่านี้ บางรายการควรมีการปรับเปลี่ยนเรตติ้งในระดับที่สูงมากกว่าที่ได้รับเพื่อความเหมาะสมในการออกอากาศ เรตติ้งรายการเป็นเหมือนแค่สัญลักษณ์ที่ไม่สามารถควบคุมในการรับชมของผู้ชมได้อย่างแท้จริง อาจกล่าวได้ว่าการจัดเรตติ้งรายการมีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำข้อมูลส่วนเนื้อหาของรายการไปจัดค่าโฆษณาแต่ละสถานี การตั้งเรตติ้งไม่ควรตั้งเยอะเพราะคนเข้าใจได้ยากและไม่ได้ปฏิบัติตามหรือทำตามจริงๆ เพราะสามารถดูละครย้อนหลังได้ทางอินเทอร์เน็ต และยังมีการนำเสนอรายการโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงไม่เหมาะสมกับช่วงอายุของผู้ชมอยู่เป็นจำนวนมากในช่องที่มีในปัจจุบัน ถึงแม้ไม่ใช่รายการสำหรับเด็กก็ไม่ควรที่จะนำเสนอความรุนแรงให้เห็น จริงแล้วไม่ควรนำเสนอความรุนแรงทุกประเภท บางรายการไม่มีการนำเสนอรายการหรือกิจกรรมที่เหมาะสมตามช่วงวัยตามเรตติ้งที่ตั้งไว้ รายการใดที่มีเนื้อหาไหนไม่เหมาะสมเห็นสมควรแจ้งไว้ในช่องรายการและควรให้ผู้ใหญ่สามารถแนะนำเด็กได้ รวมถึงควรมีคำแนะนำเกี่ยวกับความรุนแรงที่มีต่อสตรีเพื่อประโยชน์ของผู้ชมรายการ

1.7 สรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางเกี่ยวกับการจัดเรตติ้งหรือการจัดระดับรายการที่มีความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ พบว่า ความรุนแรงต่อสตรีไม่ควรมีในรายการโทรทัศน์เช่นเดียวกับความรุนแรงประเภทอื่น ๆ ด้วย เช่น การนำเสนอความรุนแรงแรงในรายการละครโทรทัศน์ทั้งการใช้ความรุนแรงทั้งต่อเด็ก สตรีและคนชราให้ลดน้อยลงให้มากที่สุด อาจปรับลดเนื้อหาให้เบาลงกว่าที่ปรากฏในปัจจุบันหรือไม่จำเป็นก็ไม่ควรนำเสนอ หากว่าจำเป็นในการนำเสนอรายการละครโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงต่อสตรีควรลดความรุนแรงต่อสตรีให้น้อยลง คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ควรเข้ามาควบคุมอย่างจริงจังควรจัดเรตติ้งเฉพาะผู้ใหญ่ดูเท่านั้นควรมีแนวทางการจัดเรตติ้งให้ชัดเจนและให้ตรงประเด็นและจริงจังมากกว่าที่เป็นอยู่ ควรให้ความสำคัญตรวจสอบพิเศษก่อนการออกอากาศ

ควรมีการจัดเรตติ้งให้ชัดเจนเพราะเนื้อหาที่นำเสนอในปัจจุบันมีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ การจัดเรตติ้งละครโทรทัศน์นั้นควรดูบริบทของไทยในความเป็นจริงของการนำเสนอมากกว่าที่จะนำแนวทางเรตติ้งของต่างประเทศมาใช้ ควรจัดเวลาที่เหมาะสมกับเด็กและผู้ใหญ่สามารถรับชมรายการได้อย่างเหมาะสม เด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะหรือเด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ไม่ควรดู เด็กจะลอกเลียนแบบได้ ควรจัดเรตติ้ง 20+ เพื่อให้ผู้ปกครองแนะนำเยาวชนหรือผู้ปกครองก็ควรเตือนและสั่งสอนไม่ควรดูควรและมีคำแนะนำมากกว่านี้จะทำให้เด็กไม่กล้าทำตาม ควรจัดให้เป็นเรตติ้งเฉพาะผู้ใหญ่และจัดขอบเขตของรายการอย่างชัดเจนซึ่งบางส่วนของรายการอาจมีรายละเอียดในการสอน การชี้แนะเกี่ยวกับพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏขึ้นในรายการ

1.8 สรุปข้อเสนอแนะในการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ แบ่งเป็น 4 ลักษณะความรุนแรง ดังนี้

1.8.1 ความรุนแรงต่อสตรีด้านเพศในรายการละครโทรทัศน์ พบว่า รายการละครโทรทัศน์แต่หากต้องนำเสนอควรมีแนวทางที่จะป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่ร้ายแรงตามมอลดความรุนแรงเรื่องเพศไม่ควรมีในรายการทีวีและเลื่อนเวลาการออกอากาศให้ดึกขึ้น ไม่ควรเสนอภาพความรุนแรงต่อสตรี ควบคุมการจัดระดับความรุนแรงด้านเพศ นำเสนอเรื่องราวความรุนแรงต่อสตรีในเชิงวิชาการเพื่อให้เยาวชนเข้าใจโดยมีคำแนะนำประกอบเสมอและเด็กไม่ควรหาดูด้วยตนเอง ควรมีผู้ปกครองให้คำแนะนำ

1.8.2 ความรุนแรงต่อสตรีด้านภาษาในรายการละครโทรทัศน์ พบว่า รายการละครโทรทัศน์ยังมีการนำเสนอความรุนแรงด้านภาษาอยู่มากกว่าในอดีตที่ผ่านมาควรมีการคัดกรองก่อนการนำเสนอ การใช้ภาษาที่ตีแสดงถึงการให้เกียรติกันและทำให้คนดูนำมาใช้ในชีวิตจริงได้อีกมีคำแนะนำในการใช้ภาษา ไม่ควรนำเสนอภาษาที่ต่ำทอ ต่ำว่าผู้หญิงในทางเสียหายและน่าอับอายดูหมิ่น ส่อเสียด ก้าวร้าวไม่ควรใช้คำพูดดูถูกสตรีในละครโทรทัศน์ ควรมีการคัดกรองคำพูดที่มีลักษณะของความรุนแรงต่อสตรี

1.8.3 ความรุนแรงต่อสตรีด้านอารมณ์ในรายการละครโทรทัศน์ พบว่า ความรุนแรงด้านภาษาส่วนใหญ่เกิดขึ้นพร้อมหรือใช้ควบคู่กับความรุนแรงด้านอารมณ์ ควรพิจารณาลดความรุนแรงทุกด้านที่นำเสนอในปัจจุบัน ความรุนแรงด้านอารมณ์ต่อสตรีไม่ควรมีในรายการละครโทรทัศน์ ควรมีแนะนำในการรับชมมีการนำเสนอเบื้องหลังการถ่ายทำเพื่อให้ผู้ชมได้มีโอกาสเข้าใจว่าแท้จริงแล้วสิ่งที่นำเสนอเป็นเพียงการแสดง ละครโทรทัศน์ควรมีการนำเสนอประเด็นด้านอารมณ์

ทั้งดีและไม่ดีโดยนำเหตุผลมาใช้ในละครให้มากขึ้น ตัวละครควรแสดงให้เห็นถึงการควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ให้ใจร้อน อารมณ์เย็น ค่อยพูดค่อยจาไม่ใช่อารมณ์เป็นหลักในการตัดสินใจ

1.8.4 ความรุนแรงต่อสตรีด้านพฤติกรรมความรุนแรงในรายการละครโทรทัศน์
พบว่า การทำร้ายร่างกายขึ้นรุนแรงหรือการล่วงละเมิดด้านเพศไม่สมควรนำเสนอเป็นภาพที่ชัดเจนในรายการโทรทัศน์มีเพียงการพูดถึงหรือการนำเสนอให้รู้ว่าส่งผลต่อสตรีถูกทำร้ายก็เพียงพอแล้ว การใช้กำลังเป็นเรื่องที่ไม่สมควรเกิดขึ้นแม้จะเกิดขึ้นระหว่างเพศหรือเพศเดียวกัน ปัจจุบันการกระทำ ความรุนแรงต่อสตรีนั้นสังคมมองว่าไม่ได้เป็นเรื่องส่วนตัวอีกต่อไป ควรมีการแก้ไขให้เรื่องความรุนแรงด้านพฤติกรรมต่อสตรีเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจและเป็นที่ยอมรับไม่ได้ของคนในสังคม

1.9 สรุปผลการทดสอบตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ จากการทดสอบการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) แล้วนั้นสามารถนำผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของคุณลักษณะและระดับความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ที่แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเพศ (S: Sex) ด้านภาษา (L: Language) ด้านอารมณ์ (E: Emotion) และด้านพฤติกรรมความรุนแรง (V: Violence) ทั้ง 4 ตัวชี้วัดย่อยนั้น ได้ผลสรุปดังนี้

1.9.1 การทดสอบค่าความสอดคล้องภายในใจหรือค่า สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคคุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ พบว่า ตัวแปรหรือตัวชี้วัดคุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ทั้ง 4 ตัวชี้วัดหลัก และ 44 ตัวชี้วัดย่อย มีความสอดคล้องกันดีอยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องตัดตัวแปรใดออก เพราะได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค อยู่ที่ 0.9687 หรือหมายถึงมีความน่าเชื่อถือสูงมาก

1.9.2 การทดสอบค่าสหสัมพันธ์ของคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในรายการละครโทรทัศน์ จากการทดสอบคุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ทั้ง 4 ตัวชี้วัดหลัก และ 44 ตัวชี้วัดย่อย พบว่า คุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านเพศมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านภาษาในระดับค่อนข้างสูง คุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านเพศมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านอารมณ์ในระดับค่อนข้างสูง คุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านเพศมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านพฤติกรรมความรุนแรงในระดับค่อนข้างสูง คุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านภาษามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านอารมณ์ในระดับสูง คุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้าน

ภาษามีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านพฤติกรรมความรุนแรงในระดับค่อนข้างสูง และคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านอารมณ์มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับคุณลักษณะและความรุนแรงต่อสตรีด้านพฤติกรรมในระดับค่อนข้างสูง

1.9.3 วิเคราะห์ความเชื่อมั่นของคุณลักษณะและระดับตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) (Rotated Component Matrix(a)) พบว่า การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นคุณลักษณะตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์โดยวิธีการ Factor analysis พบว่า มีตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์และสามารถจัดเข้ากลุ่มได้ 4 ตัวชี้วัดหลักซึ่งประกอบด้วย 29 ตัวชี้วัดย่อย จาก 44 ตัวชี้วัดย่อยที่ผู้วิจัยนำมาทดสอบ อันได้แก่

1. คุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ด้านเพศ (S: SEX) คือ S3 ล่วงละเมิดด้านเพศ S6 ยินยอมตกเป็นเหยื่อ S7 ใช้กำลังข่มขู่ล่อลวง S8 ให้สิ่งตอบแทนหากยอมมีเพศสัมพันธ์ S9 ทำลายอวัยวะเพศ และ S10 การผลประโยชน์จากเรื่องเพศ การค้าหญิง

2. คุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ด้านภาษา (L: Language) คือ L2 ภาษาหรือวลีดูถูกเหยียดหยาม L5 การปฏิเสธความรับผิดชอบต่อสตรี L6 การกล่าวโทษหรือใส่ร้ายป้ายสีสตรี L7 การข่มขู่คุกคามสตรีด้วยวาจาหรือคำพูด L8 การข่มขู่คุกคามสตรีด้วยกิริยาหรือการกระทำ L9 การแสดงกิริยาท่าทาง สีสหน้าแววตาซึ่งซึ่งสตรี และ L10 ปราศจากความช่วยเหลือสตรี

3. คุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ด้านอารมณ์ (E: Emotion) คือ E6 การทำร้ายจิตใจไม่ให้อำนาจดำเนินชีวิตตามปกติ E7 ควบคุมจิตใจอย่างไม่มีเหตุผล E8 ทำให้สตรีอับอาย E9 ทำให้สตรีไม่สะดวกสบาย E10 รู้สึกสิ้นหวังที่ถูกกละเลย E11 ถูกบีบคั้นด้านอารมณ์ E12 กีดกันทางเสรีภาพ E13 ใช้ลูกเป็นเครื่องมือในการต่อรอง และ E14 ทำให้สตรีสะเทือนใจ

4. คุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ด้านพฤติกรรมความรุนแรง (V: Violence) คือ V3 ทะเลาะวิวาท V4 ทำให้ความรุนแรงถูกมองว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย V6 สตรีกระทำความรุนแรงต่อตนเอง V7 สตรีกระทำความรุนแรงต่อผู้อื่น V8 สตรีกระทำความรุนแรงต่อสิ่งมีชีวิตและสิ่งของ V9 ความรุนแรงต่อผู้อื่นแต่ส่งผลต่อสตรี และ V10 ใช้อิทธิฤทธิ์เหนือความเป็นชายเหนือสตรี

นอกจากนี้ยังพบว่า มีคุณลักษณะ 15 ตัวชี้วัดย่อย ที่ไม่สามารถจัดกลุ่มให้เข้าได้ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจาก 4 ตัวชี้วัดหลัก คือ S1 แต่งกายล่อแหลม S2 แสดงออกด้านเพศ S4 เหยียด

เพศ S5 ทักษะคิดลบด้านเพศ L1 ภาษาล้อแหลม L3 ช่มชู้ ชู่เซี่ยสตรี L4 ก้าวร้าวดูหมิ่นศักดิ์ศรีสตรี E1 ความหวาดกลัว E2 ความเศร้าโศก E3 ความเกลียดชัง E4 ความขยะแยะ E5 โทสะ ความโกรธ V1 การเขียนตี V2 ตะ ต่อย กัด V5 ความรุนแรงจนถึงความตาย โดยตัวชี้วัดทั้ง 15 ลักษณะผู้วิจัยเห็นสมควรพิจารณาคัดออก เพราะไม่สามารถจัดให้เข้าอยู่ในองค์ประกอบหรือตัวชี้วัด ความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ของงานวิจัยฉบับนี้ได้

1.9.4 สรุปค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์กับการจัดระดับผู้ชมหรือเรตติ้งของรายการโทรทัศน์ของประเทศไทยของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) พบว่าการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและแปลความหมายของระดับคะแนนในแต่ละช่วงชั้นที่มีค่าความต่างกันที่ 0.75 และนำไปเทียบเคียงกับการจัดระดับผู้ชมหรือเรตติ้งของรายการโทรทัศน์ของประเทศไทยของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) จะได้ความหมายดังนี้

ตารางที่ 5.1 สรุปการหาค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะและระดับความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์และการเปรียบเทียบกับการจัดระดับผู้ชมของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.)

คุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรี ในรายการละครโทรทัศน์	ค่าเฉลี่ย	ความหมายของระดับความรุนแรงต่อ สตรีในรายการละครโทรทัศน์	เปรียบเทียบกับ การจัดระดับผู้ชม ของ (กสทช.)
1. ค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนของ ด้านเพศ (S:SEX)	2.218	มีความรุนแรงต่อสตรีที่ยอมรับไม่ได้และไม่ ควรปรากฏในรายการโทรทัศน์	น18+
2. ค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนของ ด้านภาษา (L: Language)	2.03	มีความรุนแรงต่อสตรีที่ทำให้สตรีรู้สึกไม่ ปลอดภัยซึ่งสามารถปรากฏในรายการ โทรทัศน์ได้ตามบริบทของเรื่อง	น18+
3. ค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนของ ด้านอารมณ์ (E: Emotion)	1.987	มีความรุนแรงต่อสตรีที่ทำให้สตรีรู้สึกไม่ ปลอดภัยซึ่งสามารถปรากฏในรายการ โทรทัศน์ได้ตามบริบทของเรื่อง	น18+
4. ค่าเฉลี่ยของระดับคะแนนของ ด้านพฤติกรรมความรุนแรง (V: Violence)	2.23	มีความรุนแรงต่อสตรีที่ยอมรับไม่ได้และไม่ ควรปรากฏในรายการโทรทัศน์	น18+

จากตารางที่ 5.1 ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของตัวชี้วัดย่อยของทั้ง 4 คุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์และนำผลมาทำเปรียบเทียบกับการจัดระดับรายการของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) โดยได้ผลดังนี้ ตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีด้านเพศ ด้านอารมณ์ ด้านภาษาและด้านพฤติกรรมความรุนแรงนั้น ค่าเฉลี่ยของคุณลักษณะเมื่อเปรียบเทียบกับการระดับของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) แล้ว คือ ระดับ น18+

2. อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยนั้นผู้วิจัยขอเสนอเป็นประเด็นต่างๆ ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

2.1 ประเด็นความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชาย

การวิจัยฉบับนี้ศึกษาประเด็นเรื่องการรับชมรายการโทรทัศน์ที่ปรากฏความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชาย โดยนำแนวทางจากเรื่องการบ่มเพาะทางสังคม (Cultivation Theory) ซึ่งพัฒนาโดย George Gerbner มาใช้ในการวิเคราะห์ถึงผลกระทบจากรายการละครโทรทัศน์ที่มีการนำเสนอเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรี งานวิจัยฉบับนี้ได้นำกระบวนการในการวิเคราะห์สารของผู้ชมเพศชายในการรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงต่อสตรีเพื่อตรวจสอบการบ่มเพาะทางวัฒนธรรมที่เรียกว่า Cultivation Research Developed (Richard West and Lynn H.Turner, 2010 : 382-283) โดยมีกระบวนการในการศึกษาการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาที่มีความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ คือ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่เคยรับชมรายการละครโทรทัศน์ที่ปรากฏความรุนแรงต่อสตรีเป็นกลุ่มประชากรตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม มีการพัฒนาคำถามให้เกิดความเข้าใจต่อผู้ชมรายการละครโทรทัศน์ถึงลักษณะของการรับชมตามความจริงของผู้รับสาร นำผลที่ได้จากการเก็บข้อมูลจากผู้ชมรายการละครโทรทัศน์มาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมของผู้ชม

2.1.1 ภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์มีส่วนให้กระทำความรุนแรงต่อสตรี

เพศชายกลุ่มตัวอย่างมองว่าลักษณะของความรุนแรงต่อสตรีที่พบในรายการละครโทรทัศน์นั้นมีหลายรูปแบบที่พบมากที่สุดคือ ความรุนแรงต่อสตรีด้านเพศ ความรุนแรงต่อสตรีด้านพฤติกรรม ความรุนแรงต่อสตรีด้านอารมณ์ และความรุนแรงต่อสตรีด้านภาษา ตามลำดับ

ซึ่งสอดคล้องกับนิรมล บางพระ (2558) พบว่า สตรีไทยมองว่าลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ที่พบมากที่สุดคือ ความรุนแรงด้านเพศ รองลงมาคือ ความรุนแรงด้านพฤติกรรม ความรุนแรงด้านอารมณ์และความรุนแรงด้านภาษา ตามลำดับ หากวิเคราะห์แล้วพบว่าทั้งเพศหญิงและเพศชายมีทัศนคติต่อการปรากฏภาพ เสียงและเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ที่เหมือนกัน โดยเพศชายร้อยละ 48.3 มองว่าการรับชมรายการละครโทรทัศน์ที่ปรากฏภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ มีส่วนให้กระทำความรุนแรงต่อสตรี โดยให้เหตุผลว่า มีส่วนชักจูงทำให้เด็กและคนในสังคมทำตามพฤติกรรมที่พบในรายการละครโทรทัศน์ เนื้อหาที่แสดงอาจซึมซับไปเรื่อยๆโดยที่ไม่รู้ตัวซึ่งสอดคล้องกับบทความเรื่อง Media Violence ของ American Academy of Pediatrics (2009) พบว่า ผู้ที่เปิดรับสื่อที่มีเนื้อหาของความรุนแรงนั้นมีความเสี่ยงสูงต่อการแสดงพฤติกรรมที่มีความรุนแรงนั้นเมื่อเติบโตขึ้นพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่เปลี่ยนไป และประกอบไปด้วยความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นอาจส่งผลให้มีความเสี่ยงในการแสดงพฤติกรรมที่มีความรุนแรงได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับจิตตากร ธนิกกุล (2559 : 1) กล่าวถึง การผลิตละครโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาความรุนแรงมีผลกระทบต่อผู้รับชมทั้งทางตรงและทางอ้อม ส่งผลกระทบต่อจิตใจและการลอกเลียนแบบพฤติกรรมตามลักษณะของการเป็นคนดีและคนเลวในการกระทำความรุนแรง การรับชมละครที่มีเนื้อหาความรุนแรงซ้ำบ่อยและระยะเวลายาวนานมีผลต่อทัศนคติ ค่านิยมชมชอบในเรื่องความรุนแรง ทำให้เกิดความซาซิม นำไปสู่การมองความรุนแรงในสังคมเป็นเรื่องปกติ

การรับชมรายการละครโทรทัศน์ยังก่อให้เกิดความเคยชินกับภาพความรุนแรงต่อสตรี อาจมีพฤติกรรมเลียนแบบเนื่องจากอาจชินชาต่อภาพและเนื้อหาในละครโทรทัศน์ที่รับชมซึ่งสามารถปลุกฝังให้ผู้ชมเกิดพฤติกรรมที่มีความรุนแรงได้เพราะมีการใช้ภาษาที่มีความรุนแรง บางสื่อนำเสนอภาพไปมากเกินไป ที่น่าสนใจสำหรับวัยรุ่นคือ การกระทำตามดาราที่เป็นไอดอลหรือดาราที่ชื่นชอบโดยจะมีพฤติกรรมการเลียนแบบในเด็กวัยรุ่นที่อาจทำตามได้ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีและคิดว่าไม่ผิดกฎหมาย ซึ่งสอดคล้องกับปัทมาภรณ์ สุขสมโส (2551 : 108) ศึกษาเรื่อง ละครโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเลียนแบบของเด็กวัยรุ่นตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ละครโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบของเด็กวัยรุ่นตอนต้นและภาพที่กลุ่มตัวอย่างเห็นในละครมากที่สุดคือ การใช้คำและภาษาหยาบคายของตัวละคร กลุ่มตัวอย่างชอบภาพกอดจูบของพระเอกนางเอกมากที่สุด และสอดคล้องกับเมธา เสรีธนาวงศ์ (อ้างถึงในมูลนิธิสื่อมวลชนศึกษา, มปป.) กล่าวถึงการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์รูปแบบของส่วนประกอบรายการโทรทัศน์ โดยผลการวิจัยพบว่า สื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของเด็กและเยาวชน การเป็นตัวอย่างที่ไม่เหมาะสมที่อาจก่อให้เกิดการเลียนแบบทางความคิดและพฤติกรรมทั้งทางด้านบวกและด้านลบ เช่น การสร้างต้นแบบของพระเอก นางเอก ผู้ร้าย และตัวโกง การสร้างโลกแห่งความฝันและการหลีกหนีโลกแห่งความจริง

นอกจากนี้สิริภิญญ์ อินทรประเสริฐ (2556 : 85-86) กล่าวถึงการวิจัยเรื่อง อิทธิพลของสื่อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า อิทธิพลของสื่อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน โดยมีความสัมพันธ์ระหว่างภาพ เสียง และเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมความรุนแรงที่แสดงออกทางวาจา ทางกาย และมีแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงในอนาคต นอกจากนี้ยังพบว่า ฉากในละครที่มีความรุนแรง เช่น ฉากตบตีกัน ฉากข่มขืน การทำร้ายด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย การขว้าง ปาหรือทำลายสิ่งของเมื่อไม่พอใจ ซึ่งบ่อยครั้งที่เด็กและเยาวชนชมละครเหล่านั้นโดยไม่มีผู้ปกครองคอยให้คำแนะนำดังที่ควรจะเป็น

ความถี่ในการรับชมโทรทัศน์ต่อสัปดาห์ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมเหมือนภาพเสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ได้อย่างชัดเจน โดยผู้ชมที่รับชมรายการละครโทรทัศน์ทุกวันแสดงทัศนคติว่า การรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีภาพเสียงเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีทุกวันนี้ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเหมือนในละครถึงร้อยละ 19.5 ซึ่งสอดคล้องกับ กระบวนการในการวิเคราะห์สารในรายการโทรทัศน์เพื่อตรวจสอบการบ่มเพาะทางวัฒนธรรม Cultivation Research Developed ของ Gerbner (Richard West and Lynn H.Turner, 2010 : 382-283) ที่กล่าวว่า การบ่มเพาะทางวัฒนธรรมนั้นมีความแตกต่างซึ่งเกิดจากปริมาณการเปิดรับข่าวสาร ผู้ชมที่รับชมรายการละครโทรทัศน์ในปริมาณมากกับผู้ชมรายการละครโทรทัศน์ในปริมาณน้อยย่อมจะส่งผลต่อการยอมรับสื่อที่มีเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ปริมาณการเปิดรับสารนั้นส่งผลต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน และสอดคล้องกับสิริภิญญ์ อินทรประเสริฐ (2556 : 85) กล่าวถึงการวิจัยเรื่อง อิทธิพลของสื่อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน พบว่า ปริมาณในการรับชมสื่อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน ทั้งพฤติกรรมความรุนแรงที่แสดงออกทางวาจา พฤติกรรมความรุนแรงที่แสดงออกทางกาย และแนวโน้มการเกิดพฤติกรรมความรุนแรงในอนาคต โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับชมสื่อที่มีความรุนแรง ได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เกม คอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต วันละ 1 ชั่วโมงขึ้นไปส่งผลให้มีพฤติกรรมความรุนแรงสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ชมสื่อเหล่านั้นน้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อวัน และสอดคล้องกับ Huesmann and Taylor (2006) นำเสนอว่าความรุนแรงทางสื่อโทรทัศน์และภาพยนตร์นั้นมีผลกระทบต่อพฤติกรรมรุนแรงและก้าวร้าวได้ โดยมุ่งเน้นความรุนแรงผ่านในรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ซึ่งไม่น่าแปลกใจว่าส่งผลให้มีการกำหนดขอบเขตของเนื้อหาความรุนแรงในสื่อโทรทัศน์และภาพยนตร์ การวิจัยยังพบว่าเยาวชนในประเทศสหรัฐอเมริกาใช้เวลาเฉลี่ย 3-4 ชั่วโมงต่อวันชมโทรทัศน์ ซึ่งเป็นการสะสมความรุนแรงที่จะส่งผลต่อร่างกาย การวิจัยแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นนั้นมีลักษณะที่สอดคล้องกับเนื้อหาของรายการทางโทรทัศน์ ซึ่งสรุปได้ว่าสื่อทำให้เกิดพฤติกรรมที่รุนแรงและก้าวร้าวเพิ่มขึ้น

2.1.2 การแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบภาพ เสียงหรือเนื้อหาที่ปรากฏในรายการละครโทรทัศน์

การแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบภาพ เสียงหรือเนื้อหาที่ปรากฏในรายการละครโทรทัศน์นั้นผลจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่เคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบเหมือนในละครโทรทัศน์ ร้อยละ 85 และเคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบเหมือนในละครโทรทัศน์ ร้อยละ 15 ซึ่งสอดคล้องกับนิรมล บางพระ (2558) วิจัยเรื่องการพัฒนาตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ พบว่า สตรีที่รับชมรายการโทรทัศน์ที่ปรากฏภาพ เสียงและเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีนั้นเคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงเหมือนในรายการโทรทัศน์ ร้อยละ 12.5 ซึ่งการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงเหมือนในรายการโทรทัศน์ มีทั้งที่เป็นพฤติกรรมความรุนแรง อารมณ์ ภาษาทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา งานวิจัยฉบับนี้และงานวิจัยของนิรมล บางพระ (2558) สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีพฤติกรรมการเลียนแบบพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และมีลักษณะของการกระทำ ความรุนแรงต่อสตรีคล้ายคลึงกัน เช่น การแสดงออกทางสีหน้าในการทำร้ายผู้อื่น ใช้อารมณ์ในการตัดสินปัญหา ใช้คำพูดเหยียดหยาม น้ำเสียงก้าวร้าว คำพูดที่รุนแรง ดูด่าว่ากล่าว ตีเตียน เสียตสี ประชดประชัน ไม่สุภาพใช้คำหยาบคาย เสียงดัง ตะคอกใส่

นอกจากนี้เพศชายที่เคยกระทำ ความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริงนั้นเคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบเหมือนในละครโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 6.5 เมื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวมาทำการวิเคราะห์ร่วมกับแนวคิด The General Aggression Model (GAM) (วัชรินทร์ จามจุรี, 2550) ที่ได้แบ่งพฤติกรรมความก้าวร้าวที่แสดงออกของแต่ละบุคคลหลังการเปิดรับสารที่มีได้รับจากกระบวนการภายในของบุคคล 2 ลักษณะ คือ 1. ผู้รับสารมีลักษณะแบบ Thoughtful คือ ผู้ที่จะแสดงพฤติกรรมหลังจากที่มีความคิดอย่างรอบคอบ ไตร่ตรองเป็นอย่างดี 2. ผู้รับสารมีลักษณะแบบ Impulsive action คือ ผู้ที่จะแสดงพฤติกรรมโดยขาดความยับยั้งชั่งใจ และบุคคลทั้ง 2 ลักษณะนี้จะแสดงพฤติกรรมให้สังคมได้เห็นที่เรียกว่า social encounter จึงสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบบุคคลทั้ง 2 ลักษณะในงานวิจัยฉบับนี้ และเมื่อทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของบุคคลที่เคยกระทำ ความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริงมาแล้วนั้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ Carnagey, Anderson and Bartholow (2007) วิจัยเรื่อง Media Violence and Social Neuroscience : New Questions and New Opportunities โดยนำ General Aggression Model (GAM) มาทำการทดสอบและมีการคาดการณ์เกี่ยวกับการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นส่งผลถึงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวที่เกิดมาจากการรับสื่อเพราะทำให้เกิดความเร้าอารมณ์ การรับรู้และส่งผลกระทบต่อผู้รับสาร ผลการวิจัยพบว่า ผลกระทบจากการเปิดรับสื่อที่มีเนื้อหาความรุนแรงส่งผลต่อการเร้าอารมณ์ของความคิดและมีผลต่ออารมณ์ที่ก้าวร้าว การเปิดรับสื่อที่มีเนื้อหาความรุนแรงส่งผล

ต่อกระบวนการทางระบบประสาทที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพการทำงานของสมองของเยื่อหุ้มสมองในสมองกลีบหน้าผากส่วนหน้าและการทำหน้าที่ของสนามแม่เหล็กในสมองโดยมีความสอดคล้องกับภาพความรุนแรงที่รับรู้ เรื่องของระบบสมองมีความสัมพันธ์กับการสื่อสารที่แสดงออกของบุคคลระหว่างที่มีการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงส่งผลให้เกิดความก้าวร้าวเพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ Boxer, Paul, Huesmann, Rowell L., Bushman, Brad J., O'Brien, Maureen and Mocerri, Dominic. (2008) วิจัยเรื่อง The Role of Violent Media Preference in Cumulative Developmental Risk for Violence and General Aggression. ศึกษาวิจัยความรุนแรงในโทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิดีโอเกมและเพลง พบว่า การเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงในวัยเด็กจะส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวต่อไปในอนาคต เช่น การล้วงละเมิดทางร่างกายคู่สมรส เพราะมีพฤติกรรมที่ผิดทางอาญารุนแรงมากขึ้น การใช้กำลังบังคับข่มขืน การทำร้ายร่างกาย และเมื่อศึกษาในระยะยาวจะพบว่า หากวัยเด็กมีนิสัยการเปิดรับสื่อความรุนแรงจะทำให้มีความเสี่ยงเพิ่มขึ้นในการแสดงพฤติกรรมความรุนแรง สื่อที่มีความรุนแรงจะมีส่วนในการแสดงออกความรุนแรงทางสรีรวิทยาและมีลักษณะการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงโดยอัตโนมัติ

นอกจากนี้ผลการวิจัยฉบับนี้พบว่า ลักษณะของพฤติกรรมของเพศชายที่แสดงความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบรายการละครโทรทัศน์นั้นมีดังนี้ การใช้ภาษาที่รุนแรงเกินไปโดยพูดเลียนแบบในละครโทรทัศน์ ต่ำว่า ต่ำทอ ทำให้เสียใจ คำพูดที่ใช้ค่อนข้างรุนแรงแม้จะทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบใช้คำพูดหยาบคายกับสตรีคล้ายในละครเหมือนเนื้อหาที่รับชม เคยแสดงแบบตัวละครที่เห็นในละครแล้วมาใช้ในชีวิตจริง การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ชกต่อยใช้ความรุนแรงกับผู้หญิง ชกต่อยทำร้ายเพื่อนเพราะมารบกวนจิตใจ การทำความรุนแรงตามละครแบบเล่นกับเพื่อน หากพิจารณาพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีข้างต้นแล้วพบว่า พฤติกรรมดังกล่าวมีทั้งลักษณะความรุนแรงด้านภาษา ความรุนแรงด้านพฤติกรรม ความรุนแรงด้านอารมณ์โดยพฤติกรรมความรุนแรงที่แสดงนั้นถึงจะพบว่าไม่ได้มีลักษณะความรุนแรงมากและมีความคิดว่าเป็นการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงเล่นกับเพื่อนซึ่งได้นำมาจากการเลียนแบบในละครโทรทัศน์ จากลักษณะของการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบรายการละครโทรทัศน์ของเพศชายข้างต้นนั้น สามารถนำมาวิเคราะห์ร่วมกับแนวคิดของ George Gerbner (อ้างถึงใน Richard West and Lynn H. Turner, 2010 : 386) พบว่า โทรทัศน์มีพลังที่ผลักดันและมีอิทธิพลต่อผู้ชม โดยเฉพาะในส่วนของ Blending คือ โทรทัศน์ผสมผสานสร้างความเป็นจริงของมนุษย์กับวัฒนธรรมกระแสหลักให้ออกมาเป็นวัฒนธรรมของรายการโทรทัศน์ และแนวคิด The General Aggression Model (GAM) (วัชรินทร์ จามจุรี, 2550) ในส่วนที่เป็น social encounter ที่เรียกว่า การเผชิญหน้าหรือการพบสังคม โดยผู้ชมเพศชายรับชมรายการละครโทรทัศน์ที่แสดงถึงเนื้อหา ภาพและเสียงความรุนแรงต่อสตรีและได้นำรูปแบบของการแสดงที่พบเห็นมาปรับมาเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงพฤติกรรมในชีวิตจริง และเมื่อทบทวนวรรณกรรมพบว่า

งานวิจัยหลายฉบับพบความสอดคล้องเรื่องของสื่อที่มีความรุนแรงส่งผลต่อพฤติกรรมผู้รับสาร โดยสอดคล้องกับบุญเสริม หุตะแพทย์ และคณะ (2552) วิจัยเรื่อง สื่อและความรุนแรงจากสื่อต่อเด็กและเยาวชนไทย พบว่า เด็กและเยาวชนไทยไม่คิดว่าการใช้คำพูดที่เป็นคำตำ หรือคำหยาบคายที่ใช้พูดกับเพื่อนหรือคนที่สนิทสนมด้วยเป็นเรื่องของการใช้ความรุนแรงหรือความก้าวร้าว แต่ถือว่าเป็นเรื่องปกติ และสาเหตุของการใช้ความรุนแรงนั้นมาจากการเห็นพฤติกรรมของคนในครอบครัวและการเลียนแบบพฤติกรรมของสื่อ โดยพฤติกรรมบางอย่างอาจนำไปสู่การเป็นคดีอาชญากรรมได้ เช่น การชกต่อยทำร้าย ซึ่งในโลกของความจริงในการดำเนินชีวิตนั้นการกระทำความรุนแรงต่อสตรีทุกรูปแบบนั้นย่อมส่งผลกระทบต่อสตรีผู้ถูกกระทำความรุนแรงได้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

นอกจากนี้ลักษณะการเลียนแบบพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเหมือนในละครโทรทัศน์ข้างต้นนั้นยังสอดคล้องกับอูบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ และ เมธา เสรีธนาวงศ์ (2543 : 413) กล่าวถึง ผลกระทบของสื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อทัศนคติ ความคิด และจิตใจของผู้ชมอีกทั้งยังมีความสามารถในการโน้มน้าวให้เกิดพฤติกรรมคล้ายตามหรือมีอิทธิพลในการเลียนแบบพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน สื่อโทรทัศน์ก่อให้เกิดพฤติกรรมการเลียนแบบความรุนแรง โดยเชื่อว่าคติข่มขืนและคติการใช้ความรุนแรงหรือคติฆาตกรรมโดยผู้กระทำผิดเป็นผู้คิดร้ายการโทรทัศน์และตกอยู่ในอิทธิพลของเรื่องราวที่รุนแรงไร้ศีลธรรม จนนำไปสู่การก่อคดีต่าง ๆ แต่งานวิจัยหลายชิ้นพบว่า สื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อผู้ชมในฐานะเป็นผู้ปลุกฝังทัศนคติและความเชื่อต่าง ๆ มากกว่าจะทำให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมโดยตรง การเสนอภาพความรุนแรงจากละครในแบบแผนที่ซ้ำ ๆ นำไปสู่การก่อให้เกิดอคติด้านเพศ สีมืด หรือเชื้อชาติ ซึ่งนำไปสู่ความบาดหมางอย่างไร้เหตุผล และสอดคล้องกับเอกภาพ อินทวิวัฒน์ (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการก่ออาชญากรรมด้านเพศ ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังคดีข่มขืนกระทำชำเรา โดยผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยหนึ่งของการกระทำผิดคือ การใช้ประสพการณ์และดุลยพินิจ โดยจำวิธีการกระทำความผิดมาจากภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์

การศึกษาความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเพศชายในงานวิจัยฉบับนี้ที่ได้นำแนวทางของ Cultivation Research Developed แนวคิดเรื่องการบ่มเพาะทางวัฒนธรรม มาวิเคราะห์ผู้ชมรายการละครโทรทัศน์ ซึ่งผลสรุปและการอภิปรายผลนั้นเห็นได้ชัดเจนว่า ภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์นั้นมีส่วนให้เพศชายเลียนแบบพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเหมือนในรายการละครโทรทัศน์ ประกอบกับการนำทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องมาอภิปรายร่วมนั้นสามารถเสริมให้เห็นความสอดคล้องของผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อผู้รับสารได้อย่างชัดเจน ซึ่งเพศชายร้อยละ 48.3 มองว่า ภาพ เสียง เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ที่ปรากฏนั้นมีส่วนในการกระทำความรุนแรงต่อสตรี โดยให้เหตุผลว่า มีส่วนชักจูงทำให้เด็กและคนในสังคมทำตามพฤติกรรมที่พบในรายการละครโทรทัศน์

เนื้อหาที่แสดงอาจซับซ้อนไปเรื่อยๆโดยที่ไม่รู้ตัว เนื่องจากอาจชินต่อภาพและเนื้อหาในละคร สามารถปลุกฝังให้มีความรุนแรงเพราะมีการใช้ภาษาที่มีความรุนแรง ส่วนที่สำคัญและสมควรพิจารณาให้ดีในการนำเสนอความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์คือ การที่วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมเลียนแบบตามดาราที่เป็นไอดอลหรือดาราที่ชื่นชอบซึ่งเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีและคิดว่าไม่ผิดกฎหมาย และสำหรับการแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบภาพ เสียงหรือเนื้อหาที่ปรากฏในรายการละครโทรทัศน์นั้นพบว่า เพศชายเคยแสดงพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีเลียนแบบเหมือนในละครโทรทัศน์ ร้อยละ 15 ซึ่งตัวเลขที่ปรากฏอาจดูไม่มากแต่การกระทำความรุนแรงต่อสตรีไม่ว่าจะในรูปแบบใดหรือปริมาณจะมากหรือน้อยก็ตามย่อมส่งผลที่ไม่ดีทั้งสิ้น เพราะผู้ถูกกระทำความรุนแรงย่อมได้รับผลจากการถูกกระทำนั้นไม่ว่าจะเป็นทางร่างกายหรือจิตใจ และอาจส่งผลต่อการดำเนินชีวิตที่ไม่เป็นปกติสุขของสตรีได้ ในปัจจุบันได้มีการรณรงค์ให้เข้าใจถึงการกระทำความรุนแรงต่อสตรีว่าเป็นสิ่งที่ไม่พึงกระทำและไม่ควรได้รับความนิ่งเฉยเมื่อได้พบเห็น สื่อโทรทัศน์ในฐานะของการสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสารยิ่งสมควรมีกฎเกณฑ์ในการพิจารณาภาพ เสียงและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีก่อนการนำเสนอสู่ประชาชนอย่างเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน และมีประสิทธิภาพเพื่อป้องกันหรือลดไม่ให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบความรุนแรงต่อสตรีเหมือนในรายการละครโทรทัศน์

2.1.3 การจัดเรตติ้งหรือการจัดระดับรายการโทรทัศน์และรายการละครโทรทัศน์ของคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ในปัจจุบัน

รายการโทรทัศน์และรายการละครโทรทัศน์บางรายการยังมีการจัดเรตติ้งที่ไม่เหมาะสมหรือไม่ตรงตามความเป็นจริงของเนื้อหาที่นำเสนอในรายการ การจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์และละครโทรทัศน์นั้นควรดูบริบทของไทยในความเป็นจริงของการนำเสนอมากกว่าที่จะนำแนวทางเรตติ้งของต่างประเทศมาใช้ ควรควบคุมกำกับดูแลให้ความจริงจังกับการจัดเรตติ้งรายการให้มากกว่านี้ การตั้งหรือกำหนดลักษณะของเรตติ้งไม่ควรตั้งเยอะเพราะผู้ชมเข้าใจได้ยากและผู้ผลิตรายการไม่ได้ปฏิบัติตามหรือทำตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้อย่างแท้จริง ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดระดับผู้ชมหรือเรตติ้งรายการโทรทัศน์ ระดับ ป3+ ระดับ ด6+ ระดับ ท ระดับ น13+ ระดับ น18+ และระดับ ฉ นั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แสดงทัศนะว่า เนื้อหาของรายการโทรทัศน์ที่นำเสนอในปัจจุบันมีความสอดคล้องกับเรตติ้งที่ได้แสดงไว้มากกว่าร้อยละ 90 ซึ่งสอดคล้องกับปัทมาภรณ์ สุขสมโส (2551 : 100) ซึ่งศึกษาเรื่อง ละครโทรทัศน์ที่มีผลต่อการเลียนแบบของเด็กวัยรุ่นตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า โดยส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจัดเรตติ้งรายการละครโทรทัศน์และใช้ได้ผลร้อยละ 72.7 นอกจากนี้ สิริภิญญา อินทรประเสริฐ (2556 : 87-88) พบว่า รายการโทรทัศน์ที่เด็กและเยาวชนรับชมมีความรุนแรงสอดแทรกอยู่และมีอิทธิพลต่อตัวเด็กและเยาวชน ได้แก่ ละคร โฆษณา และข่าว

อาชญากรรม ฉากในละครที่มีความรุนแรง เช่น ฉากตบตีกัน ฉากข่มขืน การด่าทอด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย การขว้าง ปาหรือทำลายสิ่งของเมื่อไม่พอใจ ซึ่งบ่อยครั้งที่เด็กและเยาวชนชมละครเหล่านั้นโดยไม่มีผู้ปกครองให้คำแนะนำ

นอกจากนี้ยังพบว่า เพียงพิศ จิระพรพงศ์ (2550 : 95-96) วิจัยเรื่อง กระบวนการบริหารจัดการการจัดทำสัญลักษณ์เพื่อการคัดกรองรายการโทรทัศน์ พบว่า สัญลักษณ์และความหมายที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการคัดกรองรายการโทรทัศน์นั้นเป็นการนำสัญลักษณ์สากลที่ใช้อยู่ในประเทศอังกฤษ อเมริกา ออสเตรเลียและประเทศอื่นๆมาเป็นจุดเริ่มต้น โดยนำมาปรับปรุงและพัฒนาให้เหมาะสมกับวงการโทรทัศน์ไทย และปัญหาของความเข้าใจด้านสัญลักษณ์และปัญหาด้านการประชาสัมพันธ์ของทั้งผู้ปฏิบัติงานและผู้รับสารพบว่า มีความเข้าใจด้านความหมายของสัญลักษณ์ที่คลาดเคลื่อนกันอยู่บ้าง งานวิจัยของเพียงพิศ จิระพรพงศ์นั้นเป็นงานวิจัยในช่วงแรกหลังจากการมีใช้ระบบเรตติ้งในประเทศไทย ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านไปรวม 10 ปีแล้วและได้มีการปรับเปลี่ยนระบบการจัดเรตติ้งให้เหมาะสมกับสังคมไทยมาหลายครั้งแล้ว แต่เมื่อนำมาใช้จริงนั้นพบว่า ระบบสัญลักษณ์และความหมายของเรตติ้งนั้นยังไม่ได้สร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นได้จริงแก่ผู้รับสาร เพราะเรตติ้งที่จัดทำขึ้นเพื่อการคัดกรองรายการทุกประเภท มิได้เฉพาะเจาะจงให้กับรายการประเภทใดประเภทหนึ่ง ซึ่งเรตติ้งบางอย่างต้องปรับเปลี่ยนไปตามรูปแบบของรายการ ภาพ เสียงและเนื้อหาของแต่ละรายการด้วย หรือในบางครั้งรายการเดียวกันหรือละครโทรทัศน์เรื่องเดียวกันแต่ควรมีการปรับเปลี่ยนเรตติ้งให้เหมาะสมกับแต่ละตอนที่น่าเสนอด้วย ไม่ควรรีดยีเรตติ้งที่ได้รับการประเมินไว้ตั้งแต่เริ่มต้นรายการมาใช้จนจบรายการ

2.1.4 การจัดเรตติ้งหรือการจัดระดับรายการละครโทรทัศน์สำหรับสตรี

การจัดเรตติ้งให้กับรายการละครโทรทัศน์ที่มีความรุนแรงต่อสตรีโดยเฉพาะนั้นอาจเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากและการฝักดันให้เกิดขึ้นให้เป็นรูปธรรมได้ไม่ง่ายหรืออาจจะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นเลย แต่สิ่งที่ควรตระหนักและให้ความสำคัญคือ การสกัดกั้นภาพ เสียงและเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีที่จะนำเสนอในรายการละครโทรทัศน์ให้อยู่ในขอบเขตที่มีอย่างจำกัด การนำเสนอความรุนแรงในรายการละครโทรทัศน์ทั้งการใช้ความรุนแรงทั้งต่อเด็ก สตรีและคนชราให้ลดน้อยลงให้มากที่สุด อาจปรับลดเนื้อหาให้เบาบางกว่าที่ปรากฏในปัจจุบันหรือไม่จำเป็นก็ไม่ควรนำเสนอ เพราะไม่มีประโยชน์และไม่สร้างสรรค์ให้แก่ละครโทรทัศน์ อาจทำให้ผู้ชมทุกเพศทุกวัยเสพติดความรุนแรง เด็กและเยาวชนนั้นอาจมีวิจารณญาณไม่เพียงพอที่จะพิจารณาจะแยกแยะเรื่องสมมุติในละครโทรทัศน์กับการดำเนินชีวิตในโลกความเป็นจริง ซึ่งอาจส่งผลต่อการเลียนแบบพฤติกรรมได้

คณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ควรเข้ามามีบทบาทในการควบคุมเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีอย่างจริงจังในการจัดเรตติ้ง

เฉพาะผู้ใหญ่วัยชราเท่านั้น โดยมีแนวทางการจัดเรตติ้งให้ชัดเจนและให้ตรงประเด็นมากกว่าที่เป็นอยู่ หากมีความจำเป็นที่ต้องนำเสนอแล้วควรที่จะมีการกำกับเตือนด้วยข้อความและข้อเสียของโทษที่จะเกิดขึ้นต่อการกระทำความรุนแรงต่อสตรีให้ผู้ชมที่ได้รับทราบ ซึ่งสอดคล้องกับสมชาย เจริญอำนวยสุข (อ้างถึงใน นิรมล บางพระ, 2558) ได้ให้ทัศนะว่า “ควรให้ความรู้กับผู้ชมหากหลีกเลี่ยงที่จะนำเสนอความรุนแรงไม่ได้ อาจใส่คำเตือนเพิ่มเติมในกรณีที่น่าเสนอเนื้อหาเรื่องราวที่ไม่ตรงกับระดับของผู้ชมที่ได้จัดไว้”

สำหรับระบบอุตสาหกรรมละครโทรทัศน์ในประเทศไทยต้องยอมรับความจริงว่าการผลิตละครเรื่องหนึ่งนั้นต้องอาศัยผู้อุปถัมภ์รายการ โดยเนื้อหาของละครโทรทัศน์นั้นอาจต้องนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาที่ทำให้ผู้ชมเกิดความสนใจ ความรุนแรงต่อสตรีเป็นอีกเรื่องหนึ่งในการนำเสนอ เช่น พระเอกข่มขืนนางเอก ซึ่งเป็นความรุนแรงต่อสตรีรูปแบบหนึ่งและเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องแต่มีส่วนทำให้เรตติ้งของละครสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ George Gerbner (อ้างถึงใน Richard West and Lynn H.Turner, 2010 : 386) กล่าวว่า โทรทัศน์มีแนวคิดหลักในการรักษาผลประโยชน์ของสถานีโทรทัศน์และผู้สนับสนุนรายการที่เรียกว่า Bending คือ การผลิตรายการละครโทรทัศน์ส่วนหนึ่งจึงยังต้องเกี่ยวข้องกับรักษาผู้อุปถัมภ์รายการด้วย ซึ่งการนำเสนอรายการละครโทรทัศน์นั้นอาจต้องประกอบไปด้วยอรรถรสของละครซึ่งอาจต้องมีการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีบ้าง อีกทั้งละครยังเป็นการสะท้อนภาพของสังคมในอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งปฏิเสธไม่ได้เลยว่าสังคมไทยของเราปราศจากความรุนแรงต่อสตรีอย่างสิ้นเชิง ฉะนั้นในฐานะผู้ที่ผลิตละครที่ปรากฏภาพ เนื้อหาและเสียงความรุนแรงต่อสตรีนั้นควรตระหนักและใส่ใจในการนำเสนอ โดยไม่ได้มุ่งเน้นเพียงเพื่อเรตติ้งของรายการเพื่อได้รับการสนับสนุนจากผู้อุปถัมภ์เท่านั้น แต่ควรต้องมองไปถึงการรับผิดชอบต่อผู้ชมด้วย ซึ่งเนื้อหาของรายการละครโทรทัศน์อาจมีรายละเอียดในการสอนให้เข้าใจหรือการแนะนำเกี่ยวกับพฤติกรรมความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏขึ้นในรายการ เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจในลักษณะของความรุนแรงต่อสตรีให้มาก หากมีการนำเสนอเรื่องราวของผู้กระทำความรุนแรงต่อสตรีแล้วนั้นควรนำเสนอบทลงโทษหรือผลจากการกระทำความรุนแรงต่อสตรีให้เห็นอย่างชัดเจนเป็นรูปธรรมและเป็นไปตามหลักของกฎหมาย

2.1 ประเด็นการทดสอบตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ทั้งด้านคุณลักษณะและระดับความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์

ผู้วิจัยนำตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ จากงานวิจัยของ นิรมล บางพระ (2558) เรื่อง การพัฒนาตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ ที่ได้มีกระบวนการพัฒนาตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการโทรทัศน์ หรือ SLEV Model ทั้ง 44 ตัวชี้วัดย่อย มาทำการ

ทดสอบในประเด็นความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์กับกลุ่มประชากรเพศชายในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

2.2.1 การทดสอบตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์หรือ SLEV Model ทั้ง 44 ตัวชี้วัดย่อย

การทดสอบโดยใช้แบบสอบถามชายจากกลุ่มตัวอย่าง การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีการแบ่งกลุ่ม (Cluster Sampling) โดยจังหวัดกรุงเทพมหานครสุ่มตัวอย่างจากทั้งหมด 50 เขตการปกครอง (กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, 2559) คัดเลือกเขตที่มีกลุ่มเขตที่มีจำนวนประชากรเพศชายมากที่สุด 10 เขตการปกครอง ได้แก่ เขตสายไหม เขตบางเขน เขตบางแค เขตคลองสามวา เขตบางขุนเทียน เขตลาดกระบัง เขตหนองจอก เขตประเวศ เขตจตุจักร และเขตจอมทอง กลุ่มตัวอย่างเขตละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 400 คน เมื่อทดสอบโดยการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของคุณลักษณะและระดับความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในรายการละครโทรทัศน์ทั้ง 4 ด้านแล้ว พบว่ามีตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์มีความสัมพันธ์และสามารถจัดเข้ากลุ่มได้ 4 ตัวชี้วัดหลักซึ่งประกอบด้วย 29 ตัวชี้วัดย่อย จาก 44 ตัวชี้วัดย่อยที่ผู้วิจัยนำมาทดสอบ

ตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ที่นำมาทดสอบนั้นมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของศศณี ยาวิชัย (2554 : 99) ในการวิเคราะห์เนื้อหาความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ไทยพบว่า รูปแบบของความรุนแรงต่อสตรีทางจิตใจทั้งสิ้น 10 รูปแบบ คือ 1. การกลั่นแกล้ง 2. ถูกขโมยของ 3. การถูกข่มขู่ เยาะเย้ย ถากถาง และประชดประชัน 4. การถูกตำหนิ ทำให้อับอายและดูถูกเหยียดหยาม 5. ทำให้รู้สึกว่าเป็นคนผิด การใส่ร้าย 6. การโกหกหลอกลวง 7. การถูกควบคุมการดำเนินชีวิต การบังคับให้ปฏิบัติตามคำสั่ง 8. การถูกทอดทิ้ง ถูกแย่งคนรักถูกบอกละทิ้ง 9. การถูกทำให้หวาดกลัว และ 10. ด้านเพศ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยฉบับนี้ในการทดสอบตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในละครโทรทัศน์ ได้แก่ L2.ภาษาหรือวลีดูถูกเหยียดหยามสตรี L6. การกล่าวโทษหรือใส่ร้ายป้ายสีสตรี ในกรณีที่สตรีไม่มีความผิด L7. การข่มขู่คุกคามสตรีด้วยวาจาหรือคำพูด เพื่อให้สตรีไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติสุข L8. การข่มขู่คุกคามสตรีด้วยกิริยาหรือการกระทำ เพื่อให้สตรีไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติสุข E3.การทำร้ายจิตใจด้วยวิธีการใดๆ ต่อสตรี ให้สตรีปราศจากความสุขหรือดำเนินชีวิตได้ตามปกติ E4.ควบคุมบังคับจิตใจสตรีอย่างไม่มีเหตุผล และ E9. การกีดกันเสรีภาพ การถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามลำพัง ละเลย เพิกเฉย ทิ้งขว้าง ไม่เอาเป็นธุระในการเอาใจใส่ ถูกจำกัดพื้นที่ ห้ามพูดคุยกับคนอื่น

นอกจากนี้รูปแบบของความรุนแรงทางด้านร่างกาย 5 รูปแบบที่พบในละครไทยของศศณี ยาวิชัย (2554 : 100) คือ 1. การทำร้ายร่างกายด้วยมือเปล่า 2.การทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธ 3. การถูกพันธนาการ 4. การวางยา ได้แก่ ยานอนหลับ และการใช้ยาสลบ และ 5. ด้านเพศ

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยฉบับนี้ S3 ล้วงละเมิดด้านเพศ S6 ยินยอมตกเป็นเหยื่อ S7 ใช้กำลังข่มขู่ ล่อลวง S9 ทำลายอวัยวะเพศ รูปแบบความรุนแรงต่อสตรีทั้งทางจิตใจและทางร่างกายของศศณี ยาวิชัย มีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ทั้ง 11 ตัว ซึ่งเป็น ตัวชี้วัดที่มีโอกาสในการนำมาเป็นคุณลักษณะขอความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ได้

2.2.2 คุณลักษณะตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ที่ไม่สามารถจัดกลุ่มได้

คุณลักษณะความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ 15 ตัวชี้วัดย่อย ที่ไม่สามารถจัดกลุ่มให้เข้าได้ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจาก 4 ตัวชี้วัดหลัก คือ S1 แต่งกายล่อแหลม S2 แสดงออกด้านเพศ S4 เหยียดเพศ S5 ทศนคติลบด้านเพศ L1 ภาษาล่อแหลม L3 ข่มขู่ ขู่เชิญสตรี L4 ก้าวร้าวดูหมิ่นศักดิ์ศรีสตรี E1 ความหวาดกลัว E2 ความเศร้าโศก E3 ความเกลียดชัง E4 ความขยะแขยง E5 โทสะ ความโกรธ V1 การเยิ่นดี V2 เตะ ต่อย กัด V5 ความรุนแรงจนถึงความตาย โดยตัวชี้วัดทั้ง 15 ลักษณะผู้วิจัยเห็นสมควรพิจารณาตัดออก เพราะไม่สามารถจัดให้เข้าอยู่ใน องค์ประกอบหรือตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ของงานวิจัยฉบับนี้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิรมล บางพระ (2558) พบว่า การทดสอบโดยการวิเคราะห์ค่าความ เชื่อมั่นของคุณลักษณะและระดับความรุนแรงต่อสตรีที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ทั้ง 4 ด้านนั้นมี ตัวชี้วัดย่อย 5 ตัวชี้วัดที่ไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มใดได้ใน 4 คุณลักษณะตัวชี้วัด ได้แก่ E1 ความหวาดกลัว E2 ความเศร้าโศก E3 ความเกลียดชัง E4 ความขยะแขยง และ S1 แต่งกาย ล่อแหลม ซึ่งมีผลการทดสอบตรงกับงานวิจัยฉบับนี้ 5 ตัวชี้วัดย่อย ดังนั้นเมื่อทำการทดสอบความ คิดเห็นของทั้งเพศหญิงและเพศชายเกี่ยวกับตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์แล้ว อาจสรุปได้ว่า ตัวชี้วัดทั้ง 5 ตัวดังกล่าวอาจไม่มีลักษณะของความเป็นตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีใน รายการละครโทรทัศน์ได้ จึงเห็นสมควรพิจารณาตัดออก

ตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ 2 ตัวชี้วัดย่อยที่ไม่ได้ถูกจัด กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่น่าสนใจคือ V1 การเยิ่นดี และ V2 เตะ ต่อย กัด นั้น หากพิจารณาจากการ วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของคุณลักษณะและระดับตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละคร โทรทัศน์โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นค่อนข้างสูงคือ V1 การเยิ่นดี มีค่าความเชื่อมั่นที่ 0.662 และ V2 เตะ ต่อย กัด มีค่าความเชื่อมั่นที่ 0.607 ซึ่งเป็น คุณลักษณะที่มีความสอดคล้องกับรูปแบบของความรุนแรงทางด้านร่างกายที่พบในละครไทย ของศศณี ยาวิชัย (2554 : 100) 2 รูปแบบ คือ 1. การทำร้ายร่างกายด้วยมือเปล่า 2. การทำร้าย ร่างกายโดยใช้อาวุธ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่ารูปแบบความรุนแรงทั้ง 2 แบบนั้นเป็นความรุนแรงต่อสตรีที่

แท้จริง แต่เมื่อปรากฏในรายการละครโทรทัศน์แล้วเพศชายอาจมองว่าไม่ได้เป็นความรุนแรงในรายการละครโทรทัศน์แต่เป็นเพียงบทบาทที่แสดงผ่านตัวละครเท่านั้น

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

3.1.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดระดับผู้ชมหรือเรตติ้งในรายการโทรทัศน์ ควรให้ความสนใจในการกลั่นกรองรายการโทรทัศน์ที่ปรากฏภาพ เสียงและเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรี นอกเหนือจากการคัดกรองรายการสำหรับเด็กและเยาวชนที่ใช้ในปัจจุบัน โดยอาจแยกประเภทของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีออกมาอีกประเภทให้ชัดเจน โดยเฉพาะในรายการละครโทรทัศน์ที่มีโอกาสในการนำเสนอความรุนแรงต่อสตรีได้ทุกรูปแบบ

3.1.2 การสร้างสรรค์และผลิตรายการละครโทรทัศน์ที่นำเสนอความรุนแรงต่อสตรี ควรนำคุณลักษณะของตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ไปพิจารณาร่วมกับการผลิตรายการละครโทรทัศน์ด้วยเมื่อต้องมีการนำเสนอภาพ เสียงและเนื้อหาความรุนแรงต่อสตรี เนื่องจากเกณฑ์การพิจารณาการจัดระดับรายการโทรทัศน์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไม่ได้ระบุเจาะจงในรายการที่ต้องนำเสนอความรุนแรงต่อสตรีโดยเฉพาะ

3.1.3 ผู้ชมรายการละครโทรทัศน์ทุกเพศทุกวัยควรมีวิจารณญาณในการรู้เท่าทันสื่อ (media literacy) เพราะผลจากงานวิจัยฉบับนี้และการทบทวนวรรณกรรมในอดีตที่ผ่านมาพบว่ามีปรากฏการณ์ซึ่งเป็นที่ยอมรับอย่างชัดเจนว่า การรับชมสื่อที่มีความรุนแรงส่งผลต่อพฤติกรรมของผู้รับชมได้

3.1.4 ควรมีการจัดกิจกรรมรณรงค์ในการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรี และผลกระทบที่เกิดขึ้นหากมีการกระทำความรุนแรงต่อสตรี โดยเฉพาะกับกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมการเล่นแบบความรุนแรงต่อสตรีเหมือนในรายการละครโทรทัศน์ เพื่อนำไปสู่การลดการกระทำความรุนแรงต่อสตรีในชีวิตจริง

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรนำคุณลักษณะของตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์ (SLEV Model) ไปทำการวิเคราะห์ร่วมกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงจากการเลียนแบบการกระทำความรุนแรงต่อสตรีเหมือนในละครโทรทัศน์ โดยทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทุกเพศทุกวัยที่มีพฤติกรรมการเล่นแบบเพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นกับตัวชี้วัดความรุนแรงต่อสตรีในรายการละครโทรทัศน์